

Vay Başıma Gelenler!

Uhud'un eteğinde Allah'ın sevgili kulları zalim putperestlerle amansız bir savaşın içindeydi. Mücahitler müşriklere karşı direniyor, oluk oluk kan akıyor, mümin kadınlar ise Medine'de Peygamberin mescidinde ellerini açmış zafer için dua ediyorlardı. Babalar, oğullar, kardeşler, amcalar ve dayılar Allah için çarpışırken, mümin kadınların yürekleri ağzında, heyecan ve merak içinde cepheden haber bekliyorlardı. Güzel bir haber, zafer müjdesi için, sevdiklerinin sağ salim geri dönmesi için gözyaşları dökülüyor, aksi bir haber gelmesi durumunda ise savaşmak için hazır bekleniyordu.

Hamne binti Caş'ın da gözü kulağı Uhud'daydı. O Uhud'a ciğerparelerini göndermiş, yüreği onlarla Uhud'a gelmişti. O Efendimiz *aleyhisselâm*'ın halasının kızı, Abdullah b. Caş'ın kardeşi idi.[1] Dayısı Hz. Hamza'yı şehit etmek için Uhud'a gelen özel katiller vardı. Kocasını Mus'ab b. Umeyr ise İslam ordusunun sancaktarıydı.[2] Hamne sıkı sıkıya sarıldığı kızı Zeyneb'le dualar ediyor, tüm sevdiklerinin sağlığı için Rabbine yalvarıyordu.

Aniden bir uğultu yükseldi, şehir kaynamaya başladı. Savaşın kaybedildiği, Rasûlullah'ın şehit olduğu konuşuluyordu. Gök kubbe adeta Medine'nin üstüne yıkılmıştı. Gözyaşları, ağlılar ve feryatlar semalara ulaştı. Hamne artık burada duramaz, çaresizce bekleyemezdi. Uhud'a doğru koşuyor, sevdiklerinden bir haber almaya çalışıyordu. Ensarın kadınları da yollara dökülmüş Peygamberlerinin durumunu öğrenmek istiyorlardı. Hamne Uhud'a geldi, yaralıları tedavi etmeye, gazilere su dağıtmaya başladı.[3] Sonra uzaktan yaralı hâldeki Efendimiz *aleyhisselâm*'ı gördü. Medineli kadınlar sevinçlerinden ağlıyor, Allah'a şükrediyorlardı. Hamne de kim bilir nasıl sevinmiş, yüreği nasıl coşmuştu. Hemen Allah Rasûlünün yanına koştu.

Allah'ın Sevgili Elçisi geliyordu. Hamne'yi görünce durdu.

"Ey Hamne, sevabını Allah'tan umarak sabret." buyurdu.

Hamne'nin yüreği durdu, korkuyla "Kim için Ya Rasûlallah?" diye sordu.

"Dayın Hamza için."

Hamne'nin sanki bir parçası koptu. Yüreği sızladı. Ama metanetini bozmadı. "Bizler Allah'ın kullarıyız ve yine ona döneceğiz. Allah onu affetsin, şهادetini mübarek eylesin." dedi.

Efendimiz Hamne'ye bir daha baktı:

"Hamne, sevabını Allah'tan umarak sabret." buyurdu.

Allah'ım, Hamne'nin imtihanı ne büyüktü! Bir daha sordu:

"Kim için Ya Rasûlallah?"

"Kardeşin Abdullah için."

Uhud'un kahramanı, zalimlerin vücudunu parçaladığı, organlarını iplere dizdiği şehit, cennet yolunda dayısı Hamza'dan ayrılmamıştı.

Hamne'nin acısı ciğerini dağladı ama sükûnetini, metanetini kaybetmedi yine aynı cevabı verdi: "Bizler Allah'ın kullarıyız ve yine ona döneceğiz. Allah kardeşimi affetsin, şehadetini mübarek eylesin."

Allah'ın salih ve sadık kulu, kahraman mücahidi Sevgili Peygamberimiz Hamne'ye bir daha baktı. "Hamne, sevabını Allah'tan umarak sabret." buyurdu. Acı haber vermek kim bilir ne zordu.

O an dünya durdu. Uhud sustu. Hamne'nin artık dayanacak mecali kalmamıştı. Kalbi atmıyor, nefes alamıyordu.

"Kim için Ya Rasûlallah?" diye sorduğunda Efendimizin cevabı tüm Uhud'u ağlattı.

"Kocan Mus'ab için."

Bir çığlık yükseldi göklere, "Vay başıma gelenler!" diye, dağlar taşlar Hamne'nin feryadına ortak oldular. İslam'ın sancaktarı, Medine'nin fatihi, Kureyş'in en yakışıklı en zarif delikanlısı, Hamne'nin kocası, Zeyneb'in babası şehid olmuş, Uhud'da toprağa düşmüştü.

Peygamber Efendimiz Hamne'nin feryadını görünce: "Kadının yanında kocasının ayrı bir yeri vardır." buyurdu.[4] Hamne'ye ve yetim kalmış kızları Zeyneb'e dua etti.

Uhud'dan sonra nice kadınlar dul, çocuklar yetim kalmıştı. Peygamberlerinin önünde, zalimlerin karşısında etten bir duvar oluşturan kahraman mücahitler evlerinin ve çocuklarının değil Allah'ın dininin derdine düşmüş, sevdiklerini Allah ve Rasûlüne emanet etmişlerdi. Rabbim tüm şehitleri sonsuz cennetlerde sevdiklerine kavuştursun. Âmin.

[1] İbn Hacer, *el-İsâbe*, XIII, 291.

[2] İbn Abdülber, *el-İstî'âb*, IV, 1813; İbn Hacer, *el-İsâbe*, XIII, 291; Mehmet Aykaç, "Hamne binti Cahş", *DİA*, XV, 497.

[3] Vâkıdî, *el-Meğâzî*, I, 249-250; İbn Hacer, *el-İsâbe*, XIII, 291-292.

[4] İbn Hişâm, *es-Sîre*, III, 104; Vâkıdî, *el-Meğâzî*, I, 291-292; Belâzûrî, *Ensâbu'l-eşrâf*, I, 438.